

44. Operationelle udviklingsaktiviteter:
- UNDP.
 - FN's kapitaludviklingsfond.
 - Generalsekretærens tekniske bistandsvirksomhed.
 - Program for udsendelse af FN-frivillige.
45. Gennemgang og vurdering af målsætningerne og foranstaltningerne i forbindelse med den internationale udviklingsstrategi for FN's 2. udviklingstiår.
46. Identifikation af de mindst udviklede blandt udviklingslandene.
47. FN-konferencen om de menneskelige omgivelser.
48. Spørgsmålet om oprettelse af et internationalt universitet.

Beretning fra Det økonomiske og sociale Råd (ECOSOC).

(Dagsordenens punkt 12).

I. Beretningen fra ECOSOC.

Generalkomiteen henviste visse afsnit af beretningen fra ECOSOC til 2. udvalg, mens andre afsnit henvistes til 3., 4. og 5. udvalg eller til behandling direkte i plenarforsamlingen. De afsnit, der henvistes til 2. udvalg, omfatter bl. a. UNCTAD og UNDP, der blev behandlet som selvstændige punkter på dagsordenen, og som derfor ikke gav anledning til bemærkninger i denne sammenhæng.

II. Debatten.

2. udvalg besluttede at afholde en generaldebat på grundlag af beretningen fra ECOSOC med det hovedformål at give medlemslandene lejlighed til at kommentere den internationale økonomiske situation.

Generaldebatten indledtes med et indlæg af undergeneralsekretæren for økonomiske og sociale anliggender, Philippe de Seynes, der opholdt sig længe ved den da herskende monetære krise, som truede med at undergrave strategien for FN's 2. udviklingstiår. En monetær reforms succes ville i høj grad afhænge af gennemførelsen af en effektiv indkomstpøolitik som inflationsbekæmpende foranstaltning i flere af de store industrilande. I

forbindelse med reformen ville der endvidere blive behov for foranstaltninger til udligning af de tab, som udviklingslandene ville lide i denne sammenhæng. Dette kunne eventuelt ske ved, at der inden for rammerne af Den internationale Valutafond (IMF) sikredes disse lande en yderligere allokering af trækingsrettigheder. Det var beklageligt, at Kennedy-runden ikke var blevet fulgt op af yderligere forhandlinger om en liberalisering af verdenshandelen. Forhandlinger om en udvidelse af det europæiske fællesskab var ikke noget overbevisende argument for at udsætte de nødvendige bestræbelser i en bredere sammenhæng. Den arbejdsløshed, der nu herskede i mange lande, indebar en risiko for en genopblussen af en protektionistisk handelspolitik. Det er derfor af afgørende betydning, at fuld beskæftigelse på ny fik sin privilegerede plads blandt de økonomiske målsætninger. Dette var forudsætningen for gennemførelsen af en bedre international arbejdsdeling, som fortsat måtte være et af de vigtigste mål for udviklingstiåret.

Hr. de Seynes' indlæg kom til at påvirke forløbet af generaldebatten, idet mange indlæg formede sig som bemærkninger til de problemer og synspunkter, dette havde fremdraget.

Et betydeligt antal lande omtalte den monetære verdenskrise. Fra alle sider udtryktes der beklagelse over krisen og ønske om, at det hurtigt måtte vise sig muligt at iværksætte foranstaltninger til lettelse af situationen. Udviklingslandene krævede at blive inddraget i forhandlingerne om de monetære reformer og kunne ikke acceptere, at de rigeste lande i ti-magtsgruppen hen over hovedet på dem traf beslutninger, der berørte deres vitale interesser. Flere vestlige lande, herunder Australien og Finland, fandt at det under det kort tid forinden afholdte møde i styrelsesrådet for IMF var lykkedes at bringe udviklingen et skridt i den rigtige retning. Australien mente, at krisen viste, at den amerikanske dollar ikke længere kunne være hovedhjørnestenen i det internationale monetære system, de socialistiske lande, at krisen skyldtes fundamentale fejl i det monopolkapitalistiske system og at udviklingen havde afsløret, at Bretton-Woods overenskomsten nu var til skade også for de kapitalistiske lande. Flere udviklingslande